

Ünnepi Esemény Spitzkopf Jenőéknél

A képen anyai nagyszüleim, Spitzkopf Jenő (bal oldalon legelöl ül), Spitzkopf Jenőné (férje mellett ülve) és az édesapám, D. Tibor (jobb oldalon legelöl ül) látható, széles családi körben. A többiekre nem emlékszem, és azt sem tudom, milyen eseményen készülhetett a kép. Az anyai nagypapa, Spitzkopf Jenő Zalasöjtörön született, nem tudom, mikor. Az anyai nagyanyám, Baumgarten Róza kalocsai, róla sem tudom, hányban született. Nagypapám még szerencsére 1943-ban meghalt, tehát még a vészidőszak előtt, mert elvették az üzleteit, és nem bírta ki azt a stresszt. Azt hiszem, valami ideg- vagy milyen betegségben halt meg, nem tudom pontosan. Az anyai nagyszüleimmel együtt éltünk, egy házban a belvárosban, a Magyar utcában, ők a földszinten, mi az emeleten. Az 1940-es években, mikor a zsidótörvények bejöttek [lásd: zsidótörvények Magyarországon], akkor eladták a házat, és vettek két lakást, az egyiket nekünk, a másikat maguknak. Ők kereskedőemberek voltak, nagyvágók, ahogy ezt akkor mondták. Hát ezt ma úgy hívják talán, hogy mézárós, csak akkor nagyvágónak hívták, mert nagybani kereskedelem volt. Sertéshússal kereskedtek. Két üzletük volt, egy a Nagyvásártelepen és egy a Vásárcsarnokban. A Nagycsarnokban volt a kisüzlet, a ?detail?, ahogy mondták maguk között, a Soroksári úton, a Nagyvásártelepen meg volt a nagybani, az angro, ahogy azt nevezték. Innen szállítottak a nagyvendéglőknek, például a Gundelnek, meg innen vásároltak a viszonteladók is. A nagyanyám volt a Vásárcsarnokban, ült a pénztárban, és emlékszem, volt egy kis táska a derekán, övtáska, és mindig avval járt haza. A nagypapám és a nagybátyám pedig intézkedtek, és voltak alkalmazottaik is. Nagyon korán kelhettek, hiszen a Vágóhíd az valamikor hajnalban nyitott, tehát voltak ilyen legények -- akkor így hívták, hogy legények --, akik ott vágták az állatokat. Nem hiszem, hogy az alkalmazottak zsidók lettek volna, ez akkor, az 1920-as, 1930-as években, nem játszott szerepet. A nagypapám -- azt hiszem -- az Ipartestület elnöke volt vagy helyettes elnöke, jártak bálókra, nagyanyám estélyi ruhában, nagypapám szmokingban. Nagyon szépen öltöztek. Jártak Karlsbadba, Marienbadba, egészen addig, amíg lehetett. Szép polgári életet éltek. Nagypapám szeretett kártyázni, kávéházakban, nem kaszinókban, hanem délutáni szórakozásként. Nagyanyám cukorbeteg volt, emlékszem, hogy az inzulint adta magának minden nap. Mindig ázott alkoholban a tű, akkor nem volt egyszer használatos tű. Neki diétáznia kellett, bár elég molett asszony volt,

dehát finom húsok voltak, és uzsonnára mindig volt tejeskávé. Meg volt terítve az ebédlőben szép fehér abrosszal, és mindig olyan jó volt lemenni, mert volt tejeskávé meg kuglóf. A nagyanyám a kávéjába tett egy darab vajat, nem tudom, talán a kuglóf helyett, amit nem ehetett, és azt nagyon nem szerettem, ahogy úszott a vaj a tejeskávéban. Az uzsonna olyan négy-öt óra tájban lehetett, és fél nyolc-, nyolcfelé volt a vacsora. A nagyszüleim nem vezettek kóser háztartást, mi is ettünk azokból a húsokból, amit árultak. Két gyerek volt a házasságukból. Az édesanyám, Spitzkopf Margit 1904-ben született. A nagybátyám, Spitzkopf László, édesanyám testvére, aki 1906-ban született, szintén a nagyszülőkkel lakott a Magyar utcában, a földszinten. Volt egy külön szobája. Nem nősült meg, ő is üzletember volt. Lehetett olyan 35-36 éves, amikor munkaszolgálatra hívták. Szentkirályszabadjáról vitték Borba, és ott is pusztult el, a Radnóti-században.